

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA VINDECĂRII PARALITICULUI

Iertarea este firea lui Dumnezeu

DUMINICA A 6-A DUPĂ RUSALII

(Vindecarea paralticului
din Capernaum)

SF. 7 TINERI DIN EFES;
SF. MC. TATUIL

In prima fază i-a iertat păcatele, apoi l-a pus să se ridice din patul suferinței și să plece la casa sa. Mare uimire pentru cei de față, care s-au înspăimântat și au slăvit puterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru care s-a întâmplat a fost iertarea păcatelor, chiar dacă acest fapt i-a nemulțumit pe unii farisei sau cărturari ce nu credeau în dumnezeirea lui Hristos.

Alții au considerat că tămăduirea trupeză a paralticului a fost de cea mai mare importanță. Realitatea este că Evanghelia de astăzi este o Evangheliie despre iertarea păcatelor. Sau, mai bine spus, minunea vindecării acestui om paralizat vine ca o dovadă că „putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pământ” (Matei 9, 10). Prin această pericopă evanghelică, Sfântul evanghelist Matei subliniază ideea că Iisus a venit în lume spre iertarea păcatelor tuturor oamenilor, „căci El va mântui poporul Său de păcatele lor” (Matei 1, 21). Iar în Sfânta Scriptură păcatul apare drept cauză a bolilor trupeză, dar Mântuitorul, printr-un cuvânt iartă păcatele slăbănogului și prin alt cuvânt îl tămăduiește de neputința trupeză, ca o confirmare a puterii Sale dumnezeiești.

Aceasta este trăsătura principală a pericopei evanghelice după Matei care are în vedere lucrarea iertării nu numai în perioada prezenței Sale dumnezeiești pe pământ, cât mai cu seamă lucrarea și efectele acestei lucrări dumnezeiești de iertare a păcatelor pe pământ, mai ales după dumnezeiasca Sa Înălțare la Ceruri. Momentul Cincizecimii a însemnat constituirea Bisericii și consacrarea ucenicilor Săi în lucrarea apostolică, sau

Ne aflăm
în Duminica a 6-a
după marele Praznic
al Pogorării
Sfântului Duh,
zi în care
am fost martorii
unei alte mari minuni
săvârșite
de Mântuitorul Hristos,
anume, vindecarea
unui paraltic
din Capernaum
pe care
l-a tămăduit Domnul,
mai întâi sufletește,
apoi trupeză.

a Apostoliei, adică a Preoției în Biserica Sa cea Sfântă.

Astfel, iertarea păcatelor în Biserica lui Hristos nu este doar o simplă speranță, un neprețuit deziderat orientat către viitorul eshatologic, ci un fapt real, concret, actual, săvârșit pe pământ de către preoții Bisericii întemeiate de El, în vederea mântuirii. Preotul - „cu puterea ce îi este dată de Sus”, iartă și dezleagă păcatele oamenilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos, căci adevăratul săvârșitor nu este preotul, ci Mântuitorul Hristos care i-a investit pe preoții Săi cu această putere iertătoare și tămăduitoare.

Deci, în Biserica Slavei Sale, lucrarea iertării și tămăduirii se permanentizează și se actualizează în orice timp și în orice loc în care harul Apostoliei este pus în lucrare. Sfântul Apostol Pavel vorbește despre sfințiții slujitori ai Bisericii, ca adevărați „iconomi ai tainelor lui Dumnezeu” (I Corinteni 4, 1). Căci

iertarea păcatelor capătă valoare de Sfântă Taină a Pocăinței sau a Spovedaniei, instituită de Mântuitorul Hristos ca Taină după slăvita Sa Înviere, prin cuvintele: „Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și cer” (Matei 18, 18).

La fel, tot Mântuitorul Hristos a instituit și Sfânta Taină a Preoției, prin cuvintele: «Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: „Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, ținute vor fi» (Ioan 20, 21-23). Acest mare adevăr este învederat și de Sfântul Ioan Gură de Aur, când spune: „Dumnezeu întărește sus în ceruri cele făcute de preoți pe pământ”. Aceasta este preocuparea bisericească a evanghelistului care îi cuprinde pe toți oamenii care doresc iertarea și tămăduirea lui Dumnezeu. ✕

Pr. Adrian Chiriță

SFÂNTUL IOAN IACOB DE LA NEAMȚ

Născut pe 23 iulie 1913 în comuna Crăiniceni, județul Botoșani, într-o familie de țărani credincioși, Maxim și Ecaterina, a primit la botez numele Ilie. A rămas de mic orfan, mai întâi de mamă - când avea 6 luni - și apoi de tată, căzut pe front în 1916, de aceea va fi crescut de bunică.

Scoala a făcut-o în satul natal, gimnaziul la Lipcani (Hotin), iar liceul la Cozmeni-Cernăuți. În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!” și a plecat la Mănăstirea Neamț.

Acolo a fost primit cu dragoste în viața monahală de starețul Nicodim Munteanu, viitorul patriarh al României. După satisfacerea stagiului militar, a primit la Mănăstirea Neamț ascultările de bibliotecar și îngrijitor la bolniță, iar apoi a predat literatura română la seminarul de aici. La 8 aprilie 1936 starețul Valerie Moglan îl tunde în monahism, dându-i numele de Ioan.

Dorind viață pustnicească, cu aprobarea mitropolitului Nicodim, în noiembrie 1936 tânărul monah s-a îndreptat, împreună cu alți doi călugări, spre Țara Sfântă. Petrece doi ani în pustiu, apoi se nevoiește timp de opt ani la Mănăstirea Sfântul Sava. Având ascultarea de paracliser, dar și de infirmier al mănăstirii; îngrijea cu dragoste pe călugări, dar și pe arabi și beduini, bolnavi

sau răniți în razboi, care erau aduși la infirmeria mănăstirii. În anul 1947 este hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt și este numit egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul, din Valea Iordanului, pe care îl va conduce până în anul 1952.

În 1952, Cuviosul Ioan Iacob, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Hozevei. În vara următoare se retrage într-o peșteră, numită Chilia Sfânta Ana, unde își petrece ultimii ani în aspre nevoițe. Trece la cele veșnice pe 5 august 1960, la vârsta de 47 de ani. A fost înmormântat de Amfilohie, egumenul Mănăstirii Sfântul Gheorghe, în peștera care-l găzduise în ultimii ani de viață.

Timp de 20 de ani trupul Cuviosului Ioan Iacob de la Neamț a rămas în peștera Sfânta Ana. La începutul lunii august 1980, fiind dezgropat, s-a constatat cu uimire că trupul său nu putrezise, păstrându-se intact. Arhimandritul Amfilohie, starețul mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, istorisea: „Ne așteptam să găsim numai sfinte oseminte și nu bună mireasmă. Când

am luat scândura am văzut că părintele Ioan dormea, cu trupul neatins de stricăciune, așa cum l-am pus. Parcă l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri, ba nici ceasuri, ci chiar acum, fără nici o schimbare a înfățișării lui; mâinile, barba, părul, rasa, încălțăminte erau neatinsse.”

Sfântul Ioan Iacob de la Neamț a scris o seamă de poeme adunate într-o culegere intitulată „Hrană duhovnicească”, tipărită de ucenicul său părintele Ioanichie Părăială. Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a canonizat în ședința din 20 iunie 1992, cu dată de prăznuire 5 august. Pe 31 ianuarie 2016 a avut loc proclamarea oficială a canonizării de către patriarhia Ierusalimului a Sfântului Ioan Iacob la Mănăstirea Sfântul Cuvios Gheorghe de la Hozeva. ❖

Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla

Este cea mai aleasă călugăriță sfântă pe care au odrăslit-o mănăstirile românești. S-a născut în satul Vânători-Neamț, în prima jumătate a secolului XVII. Tatăl ei, Ștefan Joldea, era armaș al cetății Neamțului. După moartea surorii sale Maghița (Marghiolița?), Teodora a fost căsătorită cu un tânăr din Ismail. Dar, neavând copii, s-au dus amândoi la mănăstire. Fericita Teodora a îmbrăcat haina călugărească la Schitul Vărzărești Râmnicu Sărat, iar soțul ei s-a călugărit la Schitul Poiana Mărului, cu numele de Elefterie. Risipindu-se schitul de către turci, Teodora s-a făcut pustnică în Munții Buzăului. Apoi, retrăgându-se în ținutul Neamț, a sihăstrit singură ca la 30 de ani într-o peșteră din Munții Sihlei, asemenea Cuvioasei Maria Egipteanca.

În această chilie pustnicească s-a nevoit Sfânta Teodora aproape 30 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu și biruind prin răbdare, rugăciune și smerenie toate cursele vrăjmașului. Căci, fiind întărită cu putere de sus, n-a mai coborât din munte, nici ajutor omenesc de la nimeni n-a mai primit. Numai singur fericitul Pavel, duhovnicul

ei, urca uneori la chilia ei cu Preacuratele Taine și cele de nevoie vieții pământești. În această îngerească nevoiță atât de mult a sporit cuvioasa, încât făcea priveghere de toată noaptea cu mâinile înălțate la cer, până se revărsau zorile și se lumina la față cu lumină de sus, apoi se odihnea două ore și iar începea. Hrană primea numai după două zile, puținii pesmeți cu ierburi de pădure, ferigă și măcriș, numit „Măcrișul Sfintei Teodora”. Iar apă aduna din ploi, într-o scobitură deasupra unei stânci, numită până azi „Fântâna Sfintei Teodora”. Și, adevărată minune, că apa din stâncă nu seca niciodată. Mai târziu, răposând Cuviosul Pavel, fericita Teodora a rămas numai în grija lui Dumnezeu.

Bineplăcând lui Dumnezeu, s-a mutat din viața aceasta în primele decenii ale secolului XVIII și a fost îngropată în peșteră. În primele decenii ale secolului XIX, moaștele Cuvioasei Teodora de la Sihla au fost luate de familia boierilor Sturza, ctitori ai acestui schit, și duse la biserica zidită de ei în satul Miclăușeni-Iași. Iar în anul 1856 au fost date Mănăstirii Pecersca din Kiev, unde se află și astăzi, în schimbul mai

multor rânduri de veșminte de fir. Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a proclamat canonizarea Cuvioasei Teodora de la Sihla pe 20 iunie 1992, stabilind ca zi de prăznuire data de 7 august. ❖

SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI

«Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El. Și, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iată glas din nor zicând: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L”. Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte. Și Iisus S-a apropiat de ei, și, atingându-i, le-a zis: Sculați-vă și nu vă temeți. Și, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur. Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Nimănui să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți.» (Matei 17, 1-9)

Schimbarea la Față a lui Hristos a fost una dintre marile minuni făcute de Domnul Iisus Hristos, și ea este cuprinsă în relatările evangheliștilor sinoptici (Matei 17, 1-9, Marcu 9, 1-8, Luca 9, 28-36). Acest eveniment tainic a fost perceput de la început ca o arătare a firii divine a lui Iisus Hristos. Pentru importanța sa, minunea a fost trecută în rândul celor 12 praznice împăratești.

Moise și Ilie prezenți pe Tabor

În momentul strălucirii luminii pe chipul lui Iisus, apar lângă El Moise și Ilie, ambii vorbind cu El despre apropiatul Lui sfârșit în cetatea Ierusalimului (Luca 9, 31). Prezența celor două mari personalități ale istoriei poporului ales, atestă legătura dintre cele două testamente și faptul că Israelul este prezent la taina cea mare a preamăririi lui. Faptul că Moise și Ilie vorbeau despre Patimile, Crucea și moartea lui Hristos, ne arată că taina răscumpărării împlinea prefigurările și aspirațiile Legii vechi. Cel ce vorbea cu Dumnezeu pe Sinai văzând doar norul și tunetele, acum privește chipul Dumnezeului Celui întrupat, prezent în persoana lui Iisus pe Muntele cel Sfânt.

Prezența lui Moise și Ilie alături de Hristos are și menirea de a ne descoperi că Hristos este o persoană distinctă și nu o reîntrupare a lui Moise sau a lui Ilie cum credeau mulți din vremea aceea. Sfântul Maxim Mărturisitorul dă și o altă interpretare prezenței lui Moise și a lui Ilie pe Tabor, o exprimare a faptului că la îndumnezeire se poate ajunge atât pe

calea căsătoriei, simbolizată de Moise care a fost căsătorit, cât și pe calea necăsătoriei, arătată prin Ilie.

Sfinții Părinți spun că Moise și Ilie au fost prezenți pe Tabor pentru a li se îndeplini dorința de a vedea fața lui Dumnezeu, căci Moise a văzut doar spatele lui Dumnezeu pe Muntele Sinai, iar Ilie s-a retras într-o peșteră când Dumnezeu a trecut în adiere de vânt. Ei nu reușiseră să vadă fața lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu nu Se întrupase. Glasul Tatălui, în prezența celor doi mari profeți ai Vechiului Testament, arată că toate profețiile se împlinesc în Hristos. Prezența lui Dumnezeu-Tatăl este redată în icoanele vechi ale praznicului prin Mâna dumnezeiască, în semnul binecuvântării.

Sărbătoarea Schimbării la Față este una a îndumnezeirii naturii noastre omenești și a participării trupului nostru trecător la bunurile veșnice, care sunt mai presus de fire. Înainte de a îndeplini Mântuirea noastră prin Patimile Sale, Mântuitorul arată pe Tabor că scopul venirii Sale în lume este să-l aducă pe tot omul la contemplația slavei Sale dumnezeiești. Din acest motiv sărbătoarea Schimbării la Față i-a atras în mod deosebit pe călugări, care și-au închinat întreaga viață căutării acestei lumini. Multe mănăstiri au fost închinete acestui praznic, mai ales după controversa isihastă din secolul XIV despre natura luminii din Tabor și despre contemplație.

Taina rugăciunii de foc

Arhimandrit Ioanichie Bălan scria în „Pelerinaj la Mormântul Domnului”:

„Venim și noi să ne atingem de Tabor. Venim din țara Munților Carpați să urcăm cu Tine pe Muntele Tabor. Venim să ne înveți, Doamne, a urca pe Tabor, să ne înveți taina rugăciunii celei de foc și adâncul smereniei. Părinții noștri știau mai bine ca noi să se roage. Ei aveau darul rugăciunii și al lacrimilor. I-au învățat cuvioșii călugări a se ruga. I-au învățat necazurile vieții a plânge. I-au învățat străinii a răbda și Evanghelia a ierta. Părinții noștri știau să se roage, știau să plângă și să se bucure mai mult ca noi. Iar noi, păcătoșii, din cauza lenevirii și din slăbirea credinței noastre, am uitat taina rugăciunii de foc și nu mai putem plânge la rugăciune. De aceea nu ne putem schimba la față în rugăciunile noastre, nu ne putem bucura duhovnicește pe măsura părinților noștri, nici nu nădăjduim cu aceeași tărie în lumina cea neînserată. Viața noastră trece monoton, fără coborâș și fără urcuș, fără lacrimi și fără căldură în rugăciunile noastre. Rugăciunea noastră este grăbită, fără emoție și fără putere, pentru că nu iese din inimă și nu este stropită nici cu mărgăritare de lacrimi, nici cu văpaie de foc ceresc. Rugăciunea noastră, fiind slabă, nu ne urcă până sus la Hristos, nici nu ne coboară la izvoarele lacrimilor ce ies din adâncul inimii. Am venit să ne mărturisim Ție, Doamne, aici, pe Tabor. Am venit să ne înveți din nou taina rugăciunii curate, a rugăciunii din inimă, care schimbă la față pe cei ce cred, care curăță sufletul și îmbracă pe om în lumină, în bucurie și în nădejdea mântuirii.” ❀

SFÂNTUL CUVIOS PAFNUTIE - PÂRVU ZUGRAVUL

Cuviosul Pafnutie, vestit iconar cunoscut cu numele de Pârnu „Mutul”, s-a născut în Câmpulung Muscel, la 12 octombrie 1657, în familia preotului Ioan Pârvescu (1623-1702). La botez primește numele nașului său, marele vistiernic Pârnu Vlădescu, un creștin evlavios și ctitor de biserici.

Familia preotului Ioan va fi greu încercată, soția trecând la Domnul când aducea pe lume al șaselea copil. Iar boala seceră pe cinci dintre copii, Pârnu fiind singurul rămas în viață. Preotul Ioan se călugărește apoi la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, luând cu sine și pe fiul său Pârnu, în vârstă de 11 ani. La școala mănăstirii acesta deprinde cititul și scrisul, dar și cele dintâi taine ale zugrăviei, adică ale picturii bisericești, alături de monahul Evghenie.

Pe la 18 ani, Pârnu pleacă spre Bucovina, unde-și continuă învățătura în meșteșugul pictării icoanelor cu un vestit meșter rus. După 5 ani se întoarce ca pictor de curte al boierilor Vlădești, urmașii nașului său. Cea dintâi biserică pictată de el este a Mănăstirii Aninoasa (jud. Argeș). Apoi, cu monahul Evghenie, pictează biserica Mănăstirii

Negru Vodă. Fiind recomandat familiei domnești a Cantacuzinilor, zugrăvește mai multe ctitorii ale acestora, dar și unele ale Sf. Constantin Brâncoveanu.

Pârnu Pârvescu a primit supranumele de Mutul pentru că picta fără să vorbească și fără să mănânce, adică în post și rugăciune. Dacă spunea vreun cuvânt sau gusta hrană, întrerupea lucrul în ziua respectivă.

Stabilit în cele din urmă în București,

ajunge dascăl la propria sa școală de zugrăvie, unde formează mulți ucenici. Căsătorit cu credincioasa Tudora, are doi copii, Pârnu și Gheorghe. Soția sa, Tudora, nu după multă vreme trece la cele veșnice, iar el pleacă în pelerinaj la Ierusalim. La întoarcere, în anul 1718, intră în monahism la Mănăstirea Mărgineni, cu fiul său cel mai mic, primind numele de Pafnutie și, respectiv, de Gherasim. În 1731, monahul Gherasim trece la cele veșnice. Cuviosul Pafnutie caută și mai multă însingurare și pleacă la schitul Robaia (com. Mușătești, jud. Argeș) unde primește marea schimă. După ani de rugăciune, tăcere, răbdare și smerenie, trece la Domnul în anul 1735.

Cuv. Pafnutie - Pârnu, iconarul de la Robaia, a fost recunoscut drept cel mai mare pictor bisericesc român al epocii cantacuzine și brâncovenești, întemeietor și dascăl al unei școli de iconografie. Luând aminte la viața virtuoasă, la nevoința și lucrarea Cuviosului Pafnutie, Sfântul Sinod l-a trecut în rândul Sfinților în anul 2017, an închinat iconarilor și pictorilor bisericești, rânduindu-i zi de pomenire în data de 7 august. ❖

21 ani de la trecerea în veșnicie a Părintelui Galeriu

Părintele Galeriu s-a născut în data de 21 noiembrie 1918 în satul Răcățu-Răzeși din județul Bacău.

După încheierea studiilor teologice, a fost numit preot în județul Prahova, iar din 1974 a devenit slujitor la Biserica Sfântul Silvestru din București.

Împreună cu preoteasa Argentina, Părintele Galeriu a crescut și educat patru copii, într-o perioadă dificilă. După instalarea dictaturii comuniste, Părintele Galeriu a fost permanent urmărit și supravegheat de autorități, fiind chiar înțemnițat pentru o vreme.

În 1952, Părintele Constantin Galeriu a fost arestat și trimis în ancheta Securității din Ploiești.

Începând cu 16 ianuarie 1953, a prestat muncă obligatorie la colonia Peninsula-Valea Neagră de la canal apoi, din 13 octombrie același an, a fost mutat la centrul de triere Văcărești de la București. A fost eliberat la 23 octombrie, revenind în mijlocul familiei și al păstorilor săi.

Din anul 1973 a activat pe rând ca spirital, lector și profesor titular la catedra de Catehetică-Omiletică din Institutul Teologic Universitar din București. Din anul 1992 a devenit profesor consultant și conducător de doctorat la Universitatea din București.

De asemenea, în perioada 1988-2003 a continuat să activeze ca profesor consultant și îndrumător pentru teze de doctorat în cadrul aceleiași Facultăți.

A fost membru în Comisia de dialog ortodox-reformat din partea Bisericii noastre, vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor (din 1990).

A fost autor a numeroase studii, articole, volume de predici și cărți de o rară profunzime teologică, dintre care multe au fost traduse și în străinătate.

Părintele a trecut la cele veșnice în ziua de 10 august 2003, la București.

❖ „Adu roadă unde ai fost chemat să lucrezi”.

❖ „Ignoranța este un păcat foarte grav, căci un creștin autentic nu poate fi prost”.

❖ „Sfințenia nu înseamnă să mergi pe ape, nu înseamnă să zbori prin văzduh, nu înseamnă să înviezi morții. Cea mai mare virtute a sfințeniei la care poate ajunge un om în zilele noastre este să se învieze pe sine, din propriile păcate.”

❖ „Irațiunea a zămislit monștri ca Hitler, Stalin, Ceaușescu și toți acești monștri au fost produșii ateismului. Fără rațiune, pe ce

temei construiești lumea? Pe forță oarbă și hazard. Pe aceste temeieri, nimic nu durează și, în final, se va merge inevitabil spre haos. Pentru a zidi ceva durabil, este nevoie de un model. Modelul nostru este Hristos. Pe temeiul acestui model vrem să construim lumea de mâine, viitorul țării noastre”.

❖ „Nimic nu e întâmplător, totul e proniator”. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 4-11 AUGUST 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 4.08.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea paralizicului din Capernaum) Utrenia, Sf. Liturghie
Luni 5.08	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Marti 6.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Schimbarea la Față a Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 7.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 09.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 10.08	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie - Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 11.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) - Utrenia, Sf. Liturghie

În acest Post, în fiecare zi, de la ora 18⁰⁰, se va citi în biserică Paraclisul Maicii Domnului

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2024 ESTE DE 100 LEI